

Arrest

nr. 221 401 van 20 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 ITTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. HERMANS *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 november 2015 om internationale bescherming. Op 14 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent Sadat van etnische origine en volgt de sjiiitische geloofsstrekking. U bent geboren in het dorp Sanglakh in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. U behaalde uw diploma van de twaalfde graad en studeerde vervolgens vier en een half jaar aan de polytechnische universiteit van Kaboel.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

Kort nadat u uw ingenieursdiploma haalde bezocht u samen met F. S. S. (...) en I. S. S. (...) uw zieke tante, tevens de moeder van F. (...), in het Wardak Hospitaal te Kaboel. Toen jullie huiswaarts keerden werden jullie in Maidan Shar opgepikt door uw oom M. S. (...). Terwijl uw oom inkopen deed in Maidan Shar alvorens jullie naar huis te brengen, werd u aangesproken door twee onbekenden die graag met jullie wilden meereizen naar Jalrez. Uw oom ging hiermee akkoord en jullie vervolgden jullie weg samen met deze twee mannen. Wat later werden jullie tegengehouden door een talib. De twee passagiers vroegen uw oom door te rijden maar uw oom was bang en stopte de wagen. De talib sprak in het Pasjtoe met de twee passagiers, waarna een van hen een wapen tevoorschijn haalde en de talib doodschoot. De andere passagier hield een wapen tegen het hoofd van uw oom M. (...) en zei hem verder te rijden. Vervolgens werd een andere talib, die uit het struikgewas tevoorschijn kwam, aangereden door jullie wagen. Na dit incident vroeg u de twee passagiers waarom ze geschoten hadden, waarna ze u vertelden dat ze arbaki waren. De twee mannen stapten uit in de bazaar van Jalrez terwijl de rest van het gezelschap huiswaarts keerde. Drie dagen na dit incident ging uw vader, G. S. S. (...), naar Maidan Shar om gelden op te halen van de appelverkoop. Aangezien u vervolgens niets meer van hem hoorde probeerden jullie hem 's avonds op te bellen doch zijn telefoon was uitgeschakeld. De volgende dag werd zijn lichaam in de bazaar van Jalrez gevonden. Jullie vonden een dreigbrief van de taliban in een zak van uw vaders kledij. Uw grootvader ging vervolgens naar het district center om de gebeurtenis te melden. Bij zijn terugkeer besloot hij dat jullie het land moesten verlaten.

U reisde samen met S. S. E. (...), S. S. F. (...), S. M. (...), zijn echtgenote H. (...) en zijn kinderen naar België waar u aankwam op 29 november 2015 en op 30 november 2015 een asielaanvraag indiende.

Na uw vertrek kwamen de taliban naar uw woning en werd deze doorzocht. Uw familie zou gedood worden als jullie niet gevonden werden. Twintig tot vijftig dagen later vertrok de rest van uw familie naar Iran.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara en uw diploma neer van de polytechnische universiteit.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u zich in het kader van uw asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op de motieven die door uw oom S. S. E. (...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet genomen die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u in Afghanistan door de taliban zou worden vervolgd. Zo wordt vooreerst gesteld dat het incident dat aan de oorsprong zou hebben gelegen van het vertrek van u, uw neven en het gezin van uw broer uit Afghanistan, niet geloofwaardig is. Doorheen de verklaringen van u, uw broer en uw neven zijn immers tegenstrijdigheden opgedoken met betrekking tot het verloop en de gevolgen van het incident waarbij twee taliban gedood of gewond raakten en als gevolg waarvan de taliban uw broer G. (...) zou hebben vermoord en nog steeds naar jullie op zoek zouden zijn.

Zo wordt ten eerste opgemerkt dat uw broer M. (...), die de chauffeur was van de wagen waarin jullie allemaal zaten toen de arbaki vanuit jullie wagen de talib doodschoot en die zelf daarop een andere talib omverreed, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over dit incident. Zo verklaarde hij tijdens zijn interview met de DVZ nog dat de twee Hazara-mannen in zijn wagen op de talib schoten terwijl hij voor het CGVS verklaarde dat enkel één persoon, diegene aan de deur, schoot (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 17 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ S. M. (...) dd. 21.06.2016, punt 5). Ook stelde hij bij de DVZ dat de twee mannen aan het districtshuis van Jalrez uit zijn wagen stapten, terwijl hij voor het CGVS verklaarde dat hij ze in de bazaar zelf voor een winkel afzette (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 17 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ S. M. (...) dd. 21.06.2016, punt 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden kon uw broer geen verklaring bieden (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 20).

Ook zijn de verklaringen van uw broer M. (...) tegenstrijdig met de uwe over de periode die jullie nog in Afghanistan spendeerden na de dood van jullie broer G. (...). Zo stelde M. (...) dat jullie twee of drie dagen na de dood van G. (...) Afghanistan verlieten maar verklaarde u eerst vier of vijf dagen na zijn overlijden te zijn vertrokken om meteen daarna te stellen dat hij op een woensdag is overleden en dat jullie de volgende woensdag het land verlieten (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 5 en zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 15-16). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u en uw broer hieromtrent consistentere verklaringen kunnen afleggen en dat u, een bijna-afgestudeerde student filosofie aan de universiteit van Kaboel, op de eenvoudige vraag hoelang na de moord op uw broer u uw land verliet, een eenduidiger antwoord kan geven.

Bovendien legden u, uw broer M. (...) en uw neef S. (...) tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen door de taliban die na het incident met de wagen zouden hebben plaats gevonden. Zo staat in de brief, die de namen van u, uw broer M. (...) en uw neven S. (...) en F. (...) vermeldt en die in de zak van G. (...) stak toen zijn lijk aan jullie familie werd terug bezorgd, dat de taliban, om zich te wreken, naar jullie huis waren gekomen maar dat jullie waren gevlucht (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 23). Geconfronteerd met de inhoud van deze brief stelde uw broer M. (...), hoewel hij daar tijdens interview voor het CGVS of de DVZ niets over had gezegd, dat de taliban inderdaad tussen het incident met de auto en de moord op jullie broer G. (...) bij jullie thuis zijn langs geweest, maar dat jullie daar op dat moment niet waren (zie gehoorverslag broer M. S. (...) dd. 02.06.2017, p. 21-22). Het is echter vreemd dat u, noch uw neef S. S. (...), die ook betrokken was bij het incident, dit bezoek van de taliban aan jullie huis vermeldt. Gevraagd naar deze brief van de taliban, stelde u dat er in stond dat jullie de ongelovigen hielpen en dat jullie één van de taliban-leden hebben gedood en dat de taliban jullie daarom zou vermoorden en jullie huis zou aanvallen (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 23). Gevraagd of de taliban jullie huis dan aanviel, stelde u echter ontwijkend dat na uw vertrek uw broer, S. H. (...), die vanuit Iran was gedeporteerd, de taliban van de berg zag komen en opnieuw naar Iran is vertrokken (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 5 en 23). Uw broer M. (...) legde dan weer tegenstrijdige verklaringen af over wat er jullie familie, na jullie vertrek uit de regio, nog is overkomen. Zo stelde hij eerst dat uw familie geen enkel incident had ervaren, maar stelde hij later tijdens zijn interview echter dat de taliban, in de periode na de deportatie van jullie familie uit Iran, drie tot vier keer zijn langs geweest op zoek naar jullie (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 5 en 19). S. (...) verklaarde dan weer dat zo'n 20-25 dagen na jullie vertrek de taliban het huis binnen gingen en de kamers doorzochten en toen ze jullie niet konden vinden, zijn moeder bedreigden (zie gehoorverslag CGVS S. S. S. (...) dd. 02.06.2017, p.22). Ook hij verwees, toen hem later tijdens het interview nog eens werd gevraagd wanneer de taliban het huis doorzochten en zijn moeder bedreigden, naar het feit dat jullie familie opnieuw werd aangevallen nadat ze uit Iran waren gedeporteerd, maar nergens blijkt uit zijn verklaringen dat de taliban tussen het incident met de auto en de moord op G. (...) bij jullie thuis zijn langs geweest (zie gehoorverslag CGVS S. S. S. (...) dd. 02.06.2017, p. 27-28). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien de taliban werkelijk bij jullie thuis waren langs geweest in de periode dat jullie nog in Afghanistan waren, zoals niet alleen in de neergelegde dreigbrief wordt beweerd maar ook door uw broer M. (...) wordt verklaard, u en S. (...) dit zouden vermelden. Het feit dat u, uw broer M. (...) en uw neef S. (...) telkens andere incidenten vermelden wanneer jullie gevraagd worden naar de bedreiging van jullie en jullie familieleden door de taliban, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Bovendien legden u, uw broer M. (...) en uw neef S. (...) tegenstrijdige verklaringen af over hoelang uw familie nog in Sanglakh verbleef nadat ze vanuit Iran waren gedeporteerd. Zo verklaarde u, hiernaar gevraagd, dat u geen contact had met hen om dat te kunnen weten (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 19). Nochtans verklaarde u ook dat u sinds de laatste 6-7 maanden opnieuw contact had met uw familie. Het is dan ook vreemd en ongeloofwaardig dat u niet zou weten ongeveer hoelang uw familie, waaronder uw eigen broer H. (...), in uw regio van origine verbleven vooraleer ze terug naar Iran trokken (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 18-19). Ook uw neef S. (...) bleek onzeker over hoe het uw familie precies verging na hun deportatie uit Iran. Zo stelde hij, gevraagd of ze na hun

deportatie terug naar het dorp gingen, dat ze één nacht daar bleven en dat toen de taliban werd ingelicht en hen wilde aanvallen, waarop er een gevecht uitbrak tussen de politie en de taliban en de politie uw familie vertelde dat ze beter daar niet meer bleven (zie gehoorverslag CGVS S. S. S. (...) dd. 02.06.2017, p. 27). Hij stelde evenwel niet te weten hoeveel dagen ze daar nog verder bleven. Volgens uw broer M. (...), echter, verbleef uw familie niet minder dan zes maanden in Sanglakh alvorens naar Iran terug te keren (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 4-5 en 19). In het licht van M. (...)’s verklaringen dat uw broer H. (...) zes maanden in Sanglakh verbleef na zijn deportatie uit Iran is het vreemd dat hij daar niet werd aangevallen, hoewel u en uw broer M. (...) werden bedreigd en uw broer G. (...) zelfs was gedood door de taliban. Hiermee geconfronteerd, stelde uw broer M. (...) dat de taliban geen oude mannen, vrouwen of kinderen aanvallen (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 19). Toen werd opgemerkt dat jullie broer H. (...) een oude man noch een kind is, verklaarde uw broer dat hij zich in het naburige Khoskh Kerminj bij familie schuil hield. Er kan echter redelijkerwijze worden aangenomen dat de taliban, indien zij uw familie werkelijk viseren, uw broer daar wel hadden kunnen vinden, zelfs al verbleef hij daar maar zes maanden.

Gelet op al het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan het incident met de wagen van uw broer M. (...) waarbij één talib werd gedood en een andere werd aangeraden en de vervolging van uw familie door de taliban die hiervan het gevolg zou zijn. De door u neergelegde documenten wijzigen hier niets aan. Wat betreft uw taskara, uw studentenkaart, de taskara en het diploma van S. S. (...), de taskara van S. M. (...) en diens echtgenote S. H. (...), de taskara van S. S. F. (...), de brief van het districtshuis en de dreigbrief van de taliban wordt ten eerste opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. In verband met de uw taskara, uw studentenkaart, de taskara en het diploma van S. S. (...), de taskara van S. M. (...) en diens echtgenote S. H. (...), de taskara van S. S. F. (...) en de kopies van de puntenbriefjes moet dan weer worden gesteld dat deze documenten geen enkel verband houden met de door u aangehaalde problemen met de taliban zodat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband niet herstellen.”

Bijgevolg kan ook in uw hoofde evenmin worden besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast uw verwijzing naar de elementen die ook door uw oom S. S. E. (...) werden aangehaald, stelt u eveneens het risico op discriminatie te lopen omwille van uw sjiitische geloofsovertuiging (CGVS, p.28). U maakt in het kader van uw asielverzoek een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van uw etnische origine niet aannemelijk. Gevraagd door het CGVS of u het land verlaten heeft omwille van uw godsdienst verwijst u naar de hierboven besproken problemen en stelt u dat u er gewoon wenst aan toe te voegen dat sjieten ook gevisieerd worden (CGVS, p.28). U gaf tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal aan geen specifieke problemen te hebben gehad omwille van uw geloofsovertuiging (CGVS, p.28). U toont uw persoonlijke risico op discriminatie omwille van uw geloofsovertuiging dan ook niet aan.

Op basis van het voorgaande kan er in uw hoofde niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen

behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad

gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een meerderjarige man bent die tot de twaalfde graad naar school is gegaan en vervolgens vier en een half jaar aan de polytechnische universiteit van Koboel studeerde (CGVS, p.4-5). Uw oom E. (...) studeerde in dezelfde periode filosofie aan de Koboel Universiteit (CGVS, (...), p.3 en 7). Bijkomend verklaart u tijdens deze studies in een hostel nabij de universiteit gewoond te hebben doch tijdens deze periode geen plaatsen bezocht te hebben in Koboel (CGVS, p.10-11). Geconfronteerd met de ernstige twijfel van het CGVS inzake uw verklaringen nooit het hostel verlaten te hebben verklaart u niet in een gevangenis gewoond te hebben en stelt u dat u wel naar buiten ging doch dat u zich in het algemeen op uw studies en de universiteit concentreerde (CGVS, p.27). Er mag dan ook redelijkerwijs van u, als volwassene die meerdere jaren in Koboel studeerde, verwacht worden dat u in zekere mate vertrouwd bent met de stad en er een leven kan uitbouwen. Door het CGVS gevraagd of u in Koboel zou kunnen leven zonder uw problemen stelt u dat u bij uw familie wil wonen in uw regio van herkomst en verklaart u dat de taliban zelfs aan de universiteit spionnen had (CGVS, p.27). Wat verder in het interview verklaart u tevens dat u niet in Koboel kan leven omwille van de dreigbrief en de bedreigingen die uw moeder ontving na uw vertrek (CGVS, p.28). Deze verklaringen overtuigen geenszins aangezien u uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakte (zie supra) en de vaststelling dat u in uw regio van herkomst wil wonen niet volstaat om de redelijkheid van het vluchtalternatief te ondermijnen. Bovendien bezit u een ingenieursdiploma en verklaart u voor het Commissariaat bereid te zijn een job te zoeken in Koboel en er te gaan werken. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen alleen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991,84).

*Het voordeel van de twijfel moet worden toegestaan wanneer de asielzoeker voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:
(...)*

Hieruit volgt onder meer dat wanneer de asielzoeker een samenhangend en aannemelijk relaas vertelt, dat niet in strijd is met algemene en specifieke informatie EN zijn relaas in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, hij recht heeft op internationale bescherming.

De wetgever heeft met andere woorden expliciet voorzien dat, wanneer getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, deze twijfel grondig gemotiveerd moet worden en niet te herleiden valt tot een beperkt aantal kleinere tegenstrijdigheden of onduidelijkheden binnen dit relaas. Het komt de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, dan wel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, toe de globaliteit van het asielrelaas te beoordelen en ruime invulling te geven aan het begrip 'voordeel van de twijfel'.

Verwerende partij weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus, in essentie verwijzend naar de negatieve beslissing die werd genomen ten aanzien van zijn neef, S. E. S. (...).

Verzoeker kan zich niet vinden in deze motieven en kan derhalve integraal verwijzen naar het verzoekschrift dat werd ingediend voor zijn neef S. E. S. (...):

3.1/ Tegenstrijdigheden

Het asielrelaas van verzoeker hangt nauw samen met dat van de rest van zijn broer, M. (...) en neven S. S. (...) en S. F. (...), die samen met verzoeker naar België zijn gevlucht en op hetzelfde moment asiel hebben aangevraagd. Verwerende partij meent dat er tussen hun verklaringen onderling tegenstrijdigheden zitten, zodat het verhaal als niet geloofwaardig wordt beschouwd.

Het gaat meer bepaald over het incident - zie feiten hierboven - dat aanleiding gaf tot de dood van zijn broer G. (...) door de Taliban en de daaropvolgende bedreigingen. Verzoeker en zijn familie werd door verwerende partij gehoord over dit incident ongeveer 2 jaar nadien. Het is dan ook niet onbegrijpelijk dat een aantal data of tijdspannes in de verklaringen tussen de familieleden licht van mekaar verschillen.

3.1.1/ Het verlaten van Afghanistan na de dood van de G. (...)

*Verwerende partij motiveert:
[citaat bestreden beslissing]*

Uit het gehoorverslag van M. (...) blijkt dat hij verklaard heeft Afghanistan te hebben verlaten 2-3 dagen na de ceremonie (lees: de begrafenis van G. (...)). G. (...) werd echter al minstens 1 dag eerder gedood door de Taliban.

*p. 15 gehoorverslag M. (...):
(...)*

Dit motief is derhalve gesteund op een verkeerde feitenvinding.

Voorts lijkt verwerende partij ook verzoeker zélf, als universiteitsstudent, te verwijten geen eenduidiger antwoord te kunnen geven. Dit is volstrekt onredelijk.

*Gehoorverslag verzoeker p. 5:
(...)*

Hoewel verwerende partij laat uitschijnen dat verzoeker zichzelf tegenspreekt, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker, zonder enige tussenkomst van de ondervrager, een eerste antwoord formuleert om vervolgens de rekensom en redenering te maken om te verduidelijken wanneer zij het land verlaten hebben. Bijna twee jaar na de feiten is dit toch niet abnormaal?

Verwerende partij is hier eenvoudigweg te kwader trouw en minstens kennelijk onredelijk.

3.1.2/ Bedreigingen door de Taliban na het incident

De taliban is inderdaad bij het huis van de familie langsgeweest na het incident. Verzoeker heeft dit ook zo verklaard tijdens het asielrelaas. Verwerende partij laat uitschijnen dat verzoeker deze verklaring pas zou afgelegd hebben na de confrontatie met het feit dat M. (...) dit verteld zou hebben. Dit is geenszins het geval.

*Gehoorverslag verzoeker p. 23
(...)*

De bij naam genoemde en bedreigde familieleden waren niet in het huis op dat moment en hebben de aanval niet als dusdanig beleefd.

De verklaringen van M. (...) moeten verder ook worden gekaderd in zijn kwetsbaar profiel. M. (...) is een man zonder enige opleiding, die noch kan lezen noch schrijven. Een tijdslijn is voor deze man bijzonder moeilijk weer te geven, zeker twee jaar na de feiten.

3.1.3/ Verblijf overige familie in Sanglakh na deportatie uit Iran

Zes tot zeven maanden voor het gehoor bij verwerende partij werd het contact tussen de familie in België en Iran opnieuw hersteld. Het is inderdaad onduidelijk hoelang de familie precies in het dorp is geweest na de deportatie uit en terugkeer naar Iran. De verklaringen van M. (...) op dit vlak blijken een vergissing en communicatiefout. Alleszins wordt niet betwist dat de familie vanuit Iran opnieuw gerepatriëerd werden en zij derhalve enige tijd in het dorp zijn verbleven. Zij zijn echter moeten terugkeren naar Iran wegens de ziekte van de moeder van F. (...) en de dreiging van de Taliban.

Om al deze redenen dient te worden geoordeeld dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn om deze te schragen. Verzoeker dient het voordeel van de twijfel te worden gegeven in de zin van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen voor te leggen tot de sluiting der debatten.

Dezelfde conclusie dringt zich op ten aanzien van verzoeker."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 16 augustus 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin hij wijst op de recente veiligheidssituatie in Kaboel zoals deze blijkt uit bronnen waarvan de referenties in voetnoten worden weergegeven.

2.2.3. Op 12 oktober 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin hij citeert uit het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018 met betrekking tot de mogelijkheid om Kaboel als intern vluchtalternatief te beschouwen, en waarbij hij fotokopieën van foto's en een overlijdensbericht voegt van een goede vriend en voormalig klasgenoot die zou zijn omgekomen bij een aanslag op het Tebian-center in Kaboel.

2.2.4. Op 15 april 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, de COI Focus "*Afghansitan: Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018, en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 83-84 en 98-110.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich steunt op de vluchtmotieven die werden uiteengezet door zijn oom S. S. E., in wiens hoofde een beslissing tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet werd genomen, waarbij de motieven van deze beslissing worden hernomen, omdat (B) hij geen persoonlijk risico op discriminatie omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging aantoonde, en omdat (C) hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, zijnde het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak, kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de taliban. Verzoeker verklaart dat hij na een bezoek aan zijn zieke tante in Kaboel samen met zijn oom S. E. en neef F. met de auto werd opgepikt door zijn oom M. in Maidan Shahr om vandaar terug te keren naar Sanglakh. In Maidan Shahr zou het gezelschap aangesproken zijn door twee onbekenden die graag wilden meereizen naar Jalrez. Verzoekers oom M. zou hiermee akkoord zijn gegaan en samen met deze twee mannen zouden zij hun weg hebben vervolgd. Verzoeker verklaart dat zij wat verder werden tegengehouden door een lid van de taliban en dat zijn oom M. de wagen stopte. Daarop zou de *talib* in het Pasjtoe gesproken hebben tegen de twee onbekende passagiers, waarna één van hen een wapen zou hebben getrokken en de *talib* zou hebben doodgeschoten. De andere onbekende passagier zou vervolgens een wapen tegen het hoofd van verzoekers oom M. hebben gehouden en hem hebben opgedragen verder te rijden. Daarbij zou een andere *talib* zijn aangereden door de wagen. Na dit incident zou verzoeker aan de onbekende mannen hebben gevraagd wie ze waren en waarom ze geschoten hadden op de taliban. De mannen zouden geantwoord hebben dat ze *arbaki* waren en vreesden dat ze verklikt waren bij de taliban. De twee mannen zouden zijn uitgestapt aan de bazaar van Jalrez, waarna de rest van het gezelschap huiswaarts zou zijn gekeerd. Verzoeker verklaart dat zijn vader drie dagen later naar Maidan Shahr ging om geld te innen voor verkochte appels. Verzoekers vader zou echter niet meer zijn teruggekeerd en 's anderendaags dood zijn aangetroffen in de bazaar van Jalrez. Nadat het lijk van verzoekers vader naar Sanglakh was gebracht, zou in een zak van zijn kledij een dreigbrief van de taliban zijn aangetroffen. De volgende dag zou verzoekers grootvader met deze brief naar het districtshuis zijn gegaan om hiervan melding te maken en na zijn terugkeer zou hij besloten hebben dat verzoeker, zijn ooms S. E. en M. en zijn neef F. het land dienden te verlaten. Verzoeker verklaart dat de taliban na zijn vertrek naar zijn woning kwam en deze doorzocht. De taliban zou aan verzoekers moeder hebben gezegd dat zij verzoeker en de andere bedreigde familieleden moest zoeken en dat zij anders zou worden gedood. Verzoeker verklaart dat de rest van zijn familie twintig tot vijfentwintig dagen na zijn vertrek eveneens Afghanistan verliet.

Ter staving van zijn vluchtrelaas legt verzoeker tijdens de administratieve procedure zijn *taskara* en diploma van de polytechnische universiteit in Kaboel neer.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich in hoofdorde beroept op de vluchtmotieven die tevens door zijn oom, de heer S. S. E., werden uiteengezet. Daarnaast voert hij aan dat hij als sjiit het risico loopt om te worden gevisieerd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, gehoorverslag, p. 28).

Wat betreft de vervolgingsfeiten die tevens door verzoekers oom S. S. E. werden aangevoerd, wordt in de bestreden beslissing de motivering overgenomen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die in hoofde van S. S. E. werd

genomen. De Raad stelt vast dat verzoeker dienaangaande integraal verwijst naar het verzoekschrift dat tegen voormelde beslissing werd ingediend.

De Raad heeft, wat betreft voormelde vervolgingsfeiten, bij arrest nr. 221 400 van 20 mei 2019 geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan het feit dat S. S. E. en zijn familie in Afghanistan door de taliban zouden worden vervolgd en besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de taliban. De problemen met de taliban zouden ontstaan zijn na een incident dat zich zou hebben voorgedaan toen verzoeker samen met zijn neven S. en F. en zijn broer M. met de auto onderweg was van Maidan Shahr naar Sanglakh. In de auto zouden zich toen ook twee Hazara's hebben bevonden die gevraagd hadden om mee te mogen rijden tot in de stad Jalrez. Op gegeven moment zou de auto zijn tegengehouden door een lid van de taliban dat langs de kant van de weg stond. Toen de auto gestopt was zou deze talib iets gezegd hebben in het Pasjtoe en daarop meteen zijn neergeschoten door één van de meegereisde Hazara's. Deze Hazara zou vervolgens zijn wapen hebben gericht op verzoekers broer M. en hem hebben opgedragen door te rijden. M. zou daarbij een tweede talib, die plots voor de auto kwam gelopen, hebben aangereiden. Gevraagd waarom hij de talib had neergeschoten, zou de Hazara geantwoord hebben dat hij en de andere Hazara arbaki waren en dat ze vreesden dat de taliban wisten wie zij waren. Nadat hij de Hazara-mannen had afgezet in Jalrez, zou M. met zijn broer en neven zijn doorgereden naar Sanglakh. Drie dagen later zou verzoekers broer G. naar Maidan Shahr zijn gegaan om geld te innen voor verkochte appels, maar op de terugweg om het leven zijn gebracht. Zijn lichaam zou 's anderendaags door een plaatselijke chauffeur naar verzoekers ouderlijk huis in Sanglakh zijn gebracht. In zijn zak zou een dreigbrief van de taliban zijn aangetroffen waarin de namen van verzoeker, zijn broer M. en zijn neven S. en F. werden vermeld. Hierop zouden verzoeker, zijn broer en neven besloten hebben Afghanistan te verlaten.

Ter staving van zijn vluchtrelaas legt verzoeker tijdens de administratieve procedure volgende documenten neer: zijn taskara, zijn studentenkaart, kopieën van zijn schoolresultaten, een dreigbrief van de taliban, een bevestigingsbrief in verband met de aangevoerde problemen, de taskara en het diploma van zijn broer S. S., en kopieën van de taskara's van zijn broer M. en diens echtgenote H.

Wat betreft de taskara's en schooldocumenten van verzoeker en zijn familieleden, dient te worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op hun identiteit en schoolloopbaan maar niet op de kern van verzoekers vluchtrelaas. Deze documenten kunnen de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban derhalve niet staven. Wat betreft de dreigbrief en de bevestigingsbrief, dient te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14, map met 'Landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Omwille van de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan zij op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal geen geloof hechten aan het feit dat verzoeker en zijn familie in Afghanistan door de taliban zouden worden vervolgd, en dit gelet op de vele tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker, zijn broer M. en zijn neef S. met betrekking tot het verloop en de nasleep van het incident waarbij een talib zou zijn gedood en een andere zou zijn gewond geraakt. Volgende concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, schragen deze appreciatie van verzoekers relaas:

“Zo wordt ten eerste opgemerkt dat uw broer M. (...), die de chauffeur was van de wagen waarin jullie allemaal zaten toen de arbaki vanuit jullie wagen de talib doodschoot en die zelf daarop een andere talib omverreed, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over dit incident. Zo verklaarde hij tijdens zijn interview met de DVZ nog dat de twee Hazara-mannen in zijn wagen op de talib schoten terwijl hij voor het CGVS verklaarde dat enkel één persoon, diegene aan de deur, schoot (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 17 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ S. M. (...) dd. 21.06.2016, punt 5). Ook stelde hij bij de DVZ dat de twee mannen aan het districtshuis van Jalrez uit zijn wagen stapten, terwijl hij voor het CGVS verklaarde dat hij ze in de bazaar zelf voor een winkel afzette (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 17 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ S. M. (...) dd. 21.06.2016, punt 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden kon uw broer geen verklaring bieden (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 20).

Ook zijn de verklaringen van uw broer M. (...) tegenstrijdig met de uwe over de periode die jullie nog in Afghanistan spendeerden na de dood van jullie broer G. (...). Zo stelde M. (...) dat jullie twee of drie dagen na de dood van G. (...) Afghanistan verlieten maar verklaarde u eerst vier of vijf dagen na zijn overlijden te zijn vertrokken om meteen daarna te stellen dat hij op een woensdag is overleden en dat jullie de volgende woensdag het land verlieten (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 5 en zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 15-16). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u en uw broer hieromtrent consistentere verklaringen kunnen afleggen en dat u, een bijna-afgestudeerde student filosofie aan de universiteit van Kaboel, op de eenvoudige vraag hoelang na de moord op uw broer u uw land verliet, een eenduidiger antwoord kan geven.

Bovendien legden u, uw broer M. (...) en uw neef S. (...) tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen door de taliban die na het incident met de wagen zouden hebben plaats gevonden. Zo staat in de brief, die de namen van u, uw broer M. (...) en uw neven S. (...) en F. (...) vermeldt en die in de zak van G. (...) stak toen zijn lijk aan jullie familie werd terug bezorgd, dat de taliban, om zich te wreken, naar jullie huis waren gekomen maar dat jullie waren gevlucht (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 23). Geconfronteerd met de inhoud van deze brief stelde uw broer M. (...), hoewel hij daar tijdens interview voor het CGVS of de DVZ niets over had gezegd, dat de taliban inderdaad tussen het incident met de auto en de moord op jullie broer G. (...) bij jullie thuis zijn langs geweest, maar dat jullie daar op dat moment niet waren (zie gehoorverslag broer M. S. (...) dd. 02.06.2017, p. 21-22). Het is echter vreemd dat u, noch uw neef S. S. (...), die ook betrokken was bij het incident, dit bezoek van de taliban aan jullie huis vermeldt. Gevraagd naar deze brief van de taliban, stelde u dat er in stond dat jullie de ongelovigen hielpen en dat jullie één van de taliban-leden hebben gedood en dat de taliban jullie daarom zou vermoorden en jullie huis zou aanvallen (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 23). Gevraagd of de taliban jullie huis dan aanviel, stelde u echter ontwijkend dat na uw vertrek uw broer, S. H. (...), die vanuit Iran was gedeporteerd, de taliban van de berg zag komen en opnieuw naar Iran is vertrokken (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 5 en 23). Uw broer M. (...) legde dan weer tegenstrijdige verklaringen af over wat er jullie familie, na jullie vertrek uit de regio, nog is overkomen. Zo stelde hij eerst dat uw familie geen enkel incident had ervaren, maar stelde hij later tijdens zijn interview echter dat de taliban, in de periode na de deportatie van jullie familie uit Iran, drie tot vier keer zijn langs geweest op zoek naar jullie (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 5 en 19). S. (...) verklaarde dan weer dat zo'n 20-25 dagen na jullie vertrek de taliban het huis binnen gingen en de kamers doorzochten en toen ze jullie niet konden vinden, zijn moeder bedreigden (zie gehoorverslag CGVS S. S. S. (...) dd. 02.06.2017, p.22). Ook hij verwees, toen hem later tijdens het interview nog eens werd gevraagd wanneer de taliban het huis doorzochten en zijn moeder bedreigden, naar het feit dat jullie familie opnieuw werd aangevallen nadat ze uit Iran waren gedeporteerd, maar nergens blijkt uit zijn verklaringen dat de taliban tussen het incident met de auto en de moord op G. (...) bij jullie thuis zijn langs geweest (zie gehoorverslag CGVS S. S. S. (...) dd. 02.06.2017, p. 27-28). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien de taliban werkelijk bij jullie thuis waren langs geweest in de periode dat jullie nog in Afghanistan waren, zoals niet alleen in de neergelegde dreigbrief wordt beweerd maar ook door uw broer M. (...) wordt verklaard, u en S. (...) dit zouden vermelden. Het feit dat u, uw broer M. (...) en uw neef S. (...) telkens andere incidenten vermelden wanneer jullie gevraagd worden naar de bedreiging van jullie en jullie familieleden door de taliban, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Bovendien legden u, uw broer M. (...) en uw neef S. (...) tegenstrijdige verklaringen af over hoelang uw familie nog in Sanglakh verbleef nadat ze vanuit Iran waren gedeporteerd. Zo verklaarde u, hiernaar gevraagd, dat u geen contact had met hen om dat te kunnen weten (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 19). Nochtans verklaarde u ook dat u sinds de laatste 6-7 maanden opnieuw contact had met uw familie. Het is dan ook vreemd en ongeloofwaardig dat u niet zou weten ongeveer hoelang uw familie, waaronder uw eigen broer H. (...), in uw regio van origine verbleven vooraleer ze terug naar Iran trokken (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.06.2017, p. 18-19). Ook uw neef S. (...) bleek onzeker over hoe het uw familie precies verging na hun deportatie uit Iran. Zo stelde hij, gevraagd of ze na hun

deportatie terug naar het dorp gingen, dat ze één nacht daar bleven en dat toen de taliban werd ingelicht en hen wilde aanvallen, waarop er een gevecht uitbrak tussen de politie en de taliban en de politie uw familie vertelde dat ze beter daar niet meer bleven (zie gehoorverslag CGVS S. S. S. (...) dd. 02.06.2017, p. 27). Hij stelde evenwel niet te weten hoeveel dagen ze daar nog verder bleven. Volgens uw broer M. (...), echter, verbleef uw familie niet minder dan zes maanden in Sanglakh alvorens naar Iran terug te keren (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 4-5 en 19). In het licht van M. (...)’s verklaringen dat uw broer H. (...) zes maanden in Sanglakh verbleef na zijn deportatie uit Iran is het vreemd dat hij daar niet werd aangevallen, hoewel u en uw broer M. (...) werden bedreigd en uw broer G. (...) zelfs was gedood door de taliban. Hiermee geconfronteerd, stelde uw broer M. (...) dat de taliban geen oude mannen, vrouwen of kinderen aanvallen (zie gehoorverslag CGVS S. M. (...) dd. 02.06.2017, p. 19). Toen werd opgemerkt dat jullie broer H. (...) een oude man noch een kind is, verklaarde uw broer dat hij zich in het naburige Khoskh Kerminj bij familie schuil hield. Er kan echter redelijkerwijze worden aangenomen dat de taliban, indien zij uw familie werkelijk viseren, uw broer daar wel hadden kunnen vinden, zelfs al verbleef hij daar maar zes maanden.”

Waar verzoeker aanvoert dat uit de verklaringen van zijn broer M. blijkt dat zij Afghanistan twee à drie dagen na de begrafenisceremonie voor hun broer G. hebben verlaten en dat G. al minstens één dag eerder was gedood door de taliban, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij en zijn broer M. fundamenteel verschillende verklaringen hebben afgelegd over het tijdsverloop tussen de dood van G. en hun vertrek uit Afghanistan. De Raad stelt vast dat M. verklaarde dat ze Afghanistan twee of drie dagen na de ceremonie voor G. verlieten. Uit het spontaan relaas van M. blijkt dat de ceremonie en begrafenis van G. plaats vonden op de dag dat zijn lichaam naar huis was gebracht. Of G. eerder die dag dan wel de dag daarvoor overleden zou zijn, kan niet worden afgeleid uit deze verklaringen (adm. doss., stuk 14, map met ‘Landeninformatie’, gehoorverslag S. M., p. 15). In ieder geval dient te worden vastgesteld dat de dossierbehandelaar verder in het gehoor tot tweemaal toe de verklaringen van M. recapituleerde en stelde dat M. zijn regio en land van herkomst twee of drie dagen na de dood van G. verliet. De dossierbehandelaar werd er geen van beide keren door M. op gewezen dat deze weergave van de feiten niet correct zou zijn (adm. doss., stuk 14, map met ‘Landeninformatie’, gehoorverslag S. M., p. 18 en 19). In het licht van deze vaststellingen kan verzoekers verklaring dat G. stierf op een woensdag en dat hij en de anderen het land pas de woensdag daarop verlieten onmogelijk worden verenigd met de verklaring van zijn broer M. als zouden er maar twee à drie dagen zijn verlopen tussen de begrafenis van G. en hun vertrek. Dat verzoeker en zijn broer M. geen coherente verklaringen afleggen over het tijdsverloop tussen de dood van hun broer G. en hun vlucht uit Afghanistan – nochtans twee ingrijpende gebeurtenissen waarvan mag worden verondersteld dat ze in hun beider geheugen gegrift staan – doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan ter verklaring of verschoning van deze fundamentele discrepantie in hun verklaringen. Het loutere gegeven dat de gebeurtenissen zich ongeveer twee jaar voorafgaand aan het gehoor zouden hebben voorgedaan is in dezen niet afdoend.

Waar verzoeker vervolgens beweert dat hij tijdens zijn gehoor wel degelijk heeft verklaard dat de taliban tussen het incident met de auto en de moord op zijn broer G. nog bij hem thuis zijn langs geweest, kan de Raad hem niet volgen. Uit de passage uit het gehoorverslag waarnaar verzoeker dienaangaand in zijn verzoekschrift verwijst blijkt dat hij, toen hij gevraagd werd of de taliban, zoals ze hadden aangekondigd in de dreigbrief, het huis hebben aangevallen, de vraag ontweek en verklaarde dat na zijn vertrek zijn broer S. H. de taliban van de berg zag komen en dat zijn broer daarop opnieuw naar Iran is vertrokken (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag verzoeker, p. 23). Verzoeker geeft hierover in zijn verzoekschrift nog aan dat de in de brief genoemde en bedreigde familieleden op dat moment niet thuis waren en de aanval dus niet als dusdanig hebben beleefd. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de vraag betrekking had op de periode dat hij en zijn broer M. nog in Afghanistan waren. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat waar M. gewag maakte van een bezoek van de taliban tussen het incident met de auto en de moord op G., verzoeker noch zijn neef S. S. hierover iets hebben vermeld.

Waar verzoeker stelt dat het onduidelijk is hoe lang de familie precies in het dorp is gebleven na hun deportatie en terugkeer uit Iran, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat M. wel in staat bleek hiervan een aanduiding te geven en gewag maakte van een periode van zes maanden (adm. doss., stuk 14, map met ‘Landeninformatie’, gehoorverslag S. M., p. 4-5 en 19). De loze bewering dat de verklaringen van M. op dit punt “een vergissing en communicatiefout” zijn, kan allerminst overtuigen.

In zoverre verzoeker het geheel van de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn broer M. wijt aan het kwetsbare profiel van die laatste en erop wijst dat M. een man is zonder enige opleiding

die noch kan lezen noch schrijven, wordt er vooreerst op gewezen dat hij hiermee geen verklaring of verschoning voor de tegenstrijdigheden met de verklaringen van zijn neef S. S. biedt. Daarnaast dient te worden benadrukt dat het enkele gegeven dat verzoekers broer M. ongeletterd en ongeschoold zou zijn niet op afdoende wijze verklaart waarom hij niet in staat zou zijn om met betrekking tot de kern van zijn persoonlijk vluchtrelaas correcte en coherente verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker toont niet aan – en uit het verslag van het gehoor van zijn broer M. blijkt niet – dat laaggeschooldheid of ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantast en dat M. hierdoor niet in staat zou zijn om zijn relaas in tijd en ruimte te situeren. Louter beweringen in die zin kunnen dan ook niet volstaan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.”

Wat betreft het aangevoerde risico op discriminatie omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft aangegeven in Afghanistan geen specifieke problemen te hebben gekend omwille van zijn geloofsovertuiging (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag, p. 28). Verzoeker toont derhalve geen persoonlijk risico op discriminatie omwille van zijn geloofsovertuiging aan. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen elementen aan die de Raad anderszins doen besluiten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in de hoofdstad Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens bevestiging in het EASO-rapport *“Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis”* van juni 2018, waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de door verwerende partij op 15 april 2019 neergelegde aanvullende nota. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel wordt in de door verwerende partij op 15 april 2019 ingediende aanvullende nota het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het

inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij. De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 16 augustus 2018 is niet van aard een ander licht te werpen op de situatie in Kaboel zoals hoger beschreven. Het gegeven dat in Kaboel met enige regelmaat aanslagen worden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen wordt in bovenstaande analyse niet miskend. Tevens wordt daarin rekening gehouden met het feit dat in Kaboel terreuraanslagen plaatsvinden waarbij de sjiitische geloofsgemeenschap gevisieerd wordt. Echter, het geheel van de hoger vermelde elementen in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat zich in Kaboel geen situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten voordoet. Er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat elke burger die zich vestigt in Kaboel-stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of correct zou zijn.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota van 12 oktober 2018 dat een vriend en voormalige klasgenoot, een zekere S. K., onlangs omgekomen is bij een aanslag in een sjiitisch cultureel centrum in Kaboel en voegt daarbij foto's waaruit hun vriendschap moet blijken en een overlijdensbericht. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker slechts fotokopieën en geen originele stukken bijbrengt en dat de tekstfragmenten niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, dient te worden vastgesteld dat in hoger weergegeven veiligheidsanalyse terdege rekening is gehouden met het feit dat in Kaboel reeds terreuraanslagen hebben plaatsgevonden waarbij de sjiitische gemeenschap werd gevisieerd. Dit duidt er evenwel niet op dat sjiitische burgers in Kaboel op algemene en systematische wijze worden vervolgd, noch dat er zich een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten voordoet in de stad. Verzoeker voegt geen informatie die op het tegendeel wijst.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Kaboel niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Daarbij neemt de Raad in overweging dat de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig mogen zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijkt uit de in de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 opgenomen vaststellingen aangaande de algemene situatie in Kaboel dat:

- (i) er over het algemeen geen voedseltekorten zijn en toegang tot voedsel vooral afhangt van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker beschikt;
- (ii) huisvesting en onderdak beschikbaar zijn, met dien verstande dat toegang tot adequate huisvesting niet evident is voor de meerderheid van de Afghanen in de steden. Het grote aantal intern ontheemden (IDP's) en de plotse opstoot in het aantal teruggekeerde Afghanen in de tweede helft van 2016 heeft extra druk gelegd op de reeds overbelaste absorptiecapaciteit van de Afghaanse steden;
- (iii) toegang tot drinkbaar water vaak een uitdaging vormt, vooral in de sloppenwijken en de plaatsen waar IDP's zich vestigen;
- (iv) voorzieningen voor gezondheidszorg weliswaar aanwezig zijn, maar de dienstverlening overbelast is door de toename van het aantal IDP's en teruggekeerde personen. Het gebrek aan financiële middelen vormt een belangrijke hindernis voor de toegang tot gezondheidszorg;
- (v) onderwijsfaciliteiten weliswaar aanwezig maar tevens overbelast zijn, waardoor IDP's en teruggekeerde kinderen moeilijk toegang krijgen tot onderwijs;
- (vi) er gelet op de huidige economische en veiligheidssituatie een hoge graad van werkloosheid en ondertewerkstelling is, vooral bij jonge stedelingen. De competitie op de arbeidsmarkt is toegenomen door het stijgende aantal IDP's dat in Kaboel op zoek gaat naar werk. Armoede is wijdverspreid in de stad en neemt toe, waardoor steeds meer mensen hun toevlucht nemen tot illegale praktijken, kinderhuwelijken en -arbeid, bedelen en straatventen en de traditionele ondersteuningsmechanismen onder druk komen te staan.

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden, zodat de beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden bepalend is voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om om te gaan met deze uitdagingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, § 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, § 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In het voormeld EASO-rapport van juni 2018 wordt gesteld dat men gelet op de huidige economische omstandigheden in Afghanistan meer dan ooit afhankelijk is van connecties die men door middel van een netwerk heeft. Het bestaan van een voldoende draagkrachtig (familiaal of ander) netwerk dat bereid is de persoon in kwestie (al dan niet tijdelijk) op te vangen kan een garantie inhouden op toegang tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in de meest elementaire levensbehoeften. Het rapport geeft aan dat voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen een intern vestigingsalternatief in Kaboel redelijk kan zijn. Er wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk in hun levensonderhoud te voorzien. Daarentegen geeft het UNHCR in het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines) op de pagina's 112-114, waarnaar verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota en waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij, aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt het UNHCR in de UNHCR Eligibility Guidelines terug op eerder gedane analyses daar de situatie in Kaboel-stad sterk geëvolueerd is. In de UNHCR Eligibility Guidelines wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele 'settlements'. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele 'settlements'. Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin verzoeker in staat is om om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief.

In casu is de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. Hij overweegt hierbij het volgende:

“Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een meerderjarige man bent die tot de twaalfde graad naar school is gegaan en vervolgens vier en een half jaar aan de polytechnische universiteit van Kaboel studeerde (CGVS, p.4-5). Uw oom E. (...) studeerde in dezelfde periode filosofie aan de Kaboel Universiteit (CGVS, (...), p.3 en 7). Bijkomend verklaart u tijdens deze studies in een hostel nabij de universiteit gewoond te hebben doch tijdens deze periode geen plaatsen bezocht te hebben in Kaboel (CGVS, p.10-11). Geconfronteerd met de ernstige twijfel van het CGVS inzake uw verklaringen nooit het hostel verlaten te hebben verklaart u niet in een gevangenis gewoond te hebben en stelt u dat u wel naar buiten ging doch dat u zich in het algemeen op uw studies en de universiteit concentreerde (CGVS, p.27). Er mag dan ook redelijkerwijs van u, als volwassene die meerdere jaren in Kaboel studeerde, verwacht worden dat u in zekere mate vertrouwd bent met de stad en er een leven kan uitbouwen. Door het CGVS gevraagd of u in Kaboel zou kunnen leven zonder uw problemen stelt u dat u bij uw familie wil wonen in uw regio van herkomst en verklaart u dat de taliban zelfs aan de universiteit spionnen had (CGVS, p.27). Wat verder in het interview verklaart u tevens dat u niet in Kaboel kan leven omwille van de dreigbrief en de bedreigingen die uw moeder ontving na uw vertrek (CGVS, p.28). Deze verklaringen overtuigen geenszins aangezien u uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakte (zie supra) en de vaststelling dat u in uw regio van herkomst wil wonen niet volstaat om de redelijkheid van het vluchtalternatief te ondermijnen. Bovendien bezit u een ingenieursdiploma en verklaart u voor het Commissariaat bereid te zijn een job te zoeken in Kaboel en er te gaan werken. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

De Raad stelt vast dat verzoeker *in casu* niet de minste poging onderneemt om bovenstaande concrete en pertinente motieven met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief te weerleggen of te ontkrachten. De Raad besluit dat van verzoeker als hoogopgeleide en alleenstaande jonge man met woonervaring tot vlak voor zijn vertrek in Kaboel redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Kaboel vestigt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in de hoofdstad Kaboel over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN